

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. B.**

obwinionego z art. 119 § 1 k.w. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 16 kwietnia 2025 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 17 stycznia 2025 r., sygn. akt IX W 540/24,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2024 r. do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy wpłynął wniosek Komendanta Komisariatu Policji Bydgoszcz-Śródmieście w Bydgoszczy o ukaranie A. B. obwinionego o to, że:

1. w dniu 4 kwietnia 2024 r. około godziny 7:50 w B. przy ulicy S. w sklepie A. dokonał kradzieży alkoholu „Ż.” 200 ml o wartości 16,99 zł, na szkodę A. Sp. z o.o.

- to jest o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.;

2. w dniu 4 kwietnia 2024 r. około godziny 7:50 w B. przy ulicy S. w sklepie A. w miejscu publicznym spożywał alkohol,

- to jest o wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem nakazowym z dnia 17 stycznia 2025 r., sygn. akt IX W 540/24:

1. uznał obwinionego A. B. za winnego popełnienia zarzuconych mu wnioskiem o ukaranie czynów, tj. wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. oraz art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę 15 dni aresztu;

2. na podstawie art. 119 § 4 k.w. zobowiązał obwinionego A. B. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego A. sp. z o.o. kwoty 16,99 zł tytułem zapłaty równowartości wyrządzonej szkody.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w dniu 30 stycznia 2025 r.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył wyrok na niekorzyść obwinionego i zarzucił:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.s.w., polegające na wydaniu wobec A. B. w dniu 17 stycznia 2025 r., wyroku w postępowaniu nakazowym, mimo iż wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia opisanego we wniosku o ukaranie czynu z art. 119 § 1 k.w. budziły wątpliwości, wobec zarzucenia mu i przypisania, iż dokonał w sklepie A. kradzieży tylko jednej butelki wódki „Ż.” 200 ml o wartości 16.99 zł - w sytuacji, gdy w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwłaszcza w postaci zapisu monitoringu oraz zeznań pracownika tego sklepu należy uznać, że w rzeczywistości obwiniony dokonał kradzieży dwóch butelek alkoholu, co

powodowało konieczność rozpoznania sprawy na rozprawie celem wyjaśnienia wskazanych rozbieżności i ewentualnego dokonania modyfikacji opisu czynu;

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 1 k.p.s.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu A. B. w pkt 1. części dyspozytywnej wyroku za przypisane mu wykroczenia, kary 15 dni aresztu na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. - w sytuacji, gdy stosownie do wymienionego przepisu wyrokiem nakazowym dopuszczalne było orzeczenie jedynie kary nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu zwyczajnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jako zasadna w stopniu oczywistym podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Zgodnie z treścią przepisu art. 93 § 1 k.p.s.w. sąd na posiedzeniu może wydać wyrok nakazowy w sprawach o wykroczenia, w których wystarczające jest wymierzenie nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności. Z kolei § 2 tego artykułu stanowi, że orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Postępowanie nakazowe jest instytucją Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, to znaczy takich, w których zebrany materiał dowodowy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych zastrzeżeń co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu. Wymóg ten oznacza w szczególności brak wątpliwości co do tak zasadniczych kwestii, jak realizacja przez obwinionego wszystkich znamion określonych w konkretnym przepisie typizującym dane wykroczenie, jak również wyczerpanie pozostałych warunków odpowiedzialności, ujętych w części ogólnej Kodeksu wykroczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2024 r., V KK 524/23). Oznacza to, że wydanie wyroku nakazowego jest możliwe tylko wówczas, gdy okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą żadnych wątpliwości. Procedowane na posiedzeniu w trybie nakazowym mogą być więc, jedynie te, najbardziej jasne, wręcz proste do

rozstrzygnięcia sprawy, a więc zawierające materiał dowodowy kompletny i jednoznaczny w zakresie ocen prawnokarnych - tak materialnych, jak i procesowych.

W realiach rozpoznawanej sprawy taka sytuacja nie wystąpiła, albowiem istnieją wątpliwości, które skutkować powinny rozpoznaniem sprawy na zasadach ogólnych, a nie w trybie nakazowym. W pierwszej kolejności należy zauważyć, na co słusznie zwrócił uwagę skarżący, że z zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, w tym zwłaszcza w postaci zapisu monitoringu oraz zeznań pracownika sklepu A. M. J. wynika, że w rzeczywistości A. B. dokonał kradzieży dwóch butelek wódki. Jedną, „S.” o pojemności 500 ml i wartości 21,99 zł, schował w spodniach, a drugą, „Ż.” o pojemności 200 ml i wartości 16,99 zł, którą wypił na miejscu w sklepie. Ta schowana butelka została mu odebrana przez personel sklepu i odstawiona do sprzedaży (k. 3-4, 6-7, 9, 11 akt IX W 540/24). Wskazane rozbieżności w zakresie ustaleń stanu faktycznego w zestawieniu z opisem czynu z art. 119 § 1 k.w. rodzą zasadnicze wątpliwości co do okoliczności popełnionego przez obwinionego tego czynu, co oznacza, że w realiach tej sprawy orzekanie w postępowaniu nakazowym nie było dopuszczalne.

Bezspornie w przedmiotowej sprawie doszło także do naruszenia przepisu art. 93 § 2 k.p.s.w. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu Sąd na posiedzeniu może wydać wyrok nakazowy w sprawach o wykroczenie, tylko w sytuacji, gdy wystarczające jest wymierzenie nagany, grzywny albo kary ograniczenia wolności. Wymierzenie więc przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wydanym na posiedzeniu, wyrokiem nakazowym z dnia 17 stycznia 2025 r., sygn. akt IX W 540/24, kary 15 dni aresztu za popełnienie przypisanych mu wykroczeń, stanowiło oczywiste i rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy w Bydgoszczy winien mieć na uwadze, że prawidłowe stosowanie przepisu art. 93 § 1 k.p.s.w., w układzie procesowym jaki zaistniał w sprawie, uniemożliwia skazanie w trybie wyroku nakazowego na karę aresztu oraz to, że kasacja została wniesiona przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść A. B. , a więc nadal będzie możliwe, po rozpoznaniu sprawy na zasadach ogólnych, ewentualne wymierzenie obwinionemu kary aresztu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[a.l]